

Sygn. akt I NKRS 87/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski (uzasadnienie)

w sprawie z odwołania A.K-P. i K.P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 marca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 747,

z udziałem K.C.P.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 listopada 2021 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa
w punkcie 1. oraz w punkcie 2. co do A.K.P. i K. P..**

UZASADNIENIE

A.D.K.-P. oraz K.D.P. (dalej łącznie: „Skarżące” lub „Odwołujące”), na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269 ze zm. – dalej: u.KRS) i art. 398⁴ § 1 pkt 1 *in fine* k.p.c. zaskarżyły uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 10 marca

2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 747 (dalej: „uchwała”).

Sąd Najwyższy, na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, postanowieniem z 15 września 2021 r., połączył sprawę z odwołania K.D.P. od Uchwały (zarejestrowane pod sygn. I NKRS 89/21) ze sprawą z odwołania A.D.K.-P. od Uchwały o sygn. akt I NKRS 87/21, celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą akt I NKRS 87/21.

A.D.K.-P. zarzuciła Uchwale sprzeczność z prawem, polegającą na:

I. naruszeniu przepisów postępowania mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1 - 3 u.KRS w zw. z art. 2 i art. 32 ust. 1-2 oraz art. 60 Konstytucji RP, polegającym na braku zastosowania jednolitych kryteriów oceny wszystkich kandydatów; rekomendowanie osoby, która nie została wysłuchana przez Zespół Rady w przeciwieństwie do Odwołującej się i innych kandydatów; wskazanie w opisie kandydatur Odwołującej się i części uczestników postępowania odmiennego zakresu danych, co uniemożliwia ustalenie, jakie kryteria były przez KRS faktycznie brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przedstawieniu danej kandydatury Prezydentowi RP oraz nieprzedstawieniu kandydatury Odwołującej się, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur w postępowaniu, brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur o jasne i jednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria ocen, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania przez władze publiczne obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1. zaskarżonej uchwały a nie Odwołującej się;

b. art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez przekroczenie granic swobodnego uznania, przejawiających się w braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy, dokonanie oceny w sposób dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej jego oceny, w tym m.in. poprzez przyjęcie, że osoba orzekająca w przeszłości

w sądzie rejonowym wyłącznie w sprawach karnych będąca jednocześnie autorką doktoratu i 2 publikacji dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej charakteryzuje się „wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej i prawa administracyjnego”, a także podanie w uzasadnieniu okoliczności dokonanego wyboru, wskazując na uwzględnienie wyników przeprowadzonego przed Zespołem członków Rady wysłuchania uczestników, podczas gdy w tym samym uzasadnieniu wskazano, że kandydatka rekomendowana przez Radę nie została przez Zespół wysłuchana, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1. zaskarżonej uchwały a nie Odwołującej się;

c. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób sprzeczny z prawem i budzący wątpliwości co do prawidłowości procedury dokonywania wyboru, wbrew przewidzianym prawem możliwościom służącym dokonaniu oceny według jednolitych kryteriów kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie innej uczestniczki konkursu a nie Odwołującej się ze względu na:

- sporządzenie go bez ustosunkowania się do stanowiska Zespołu i uzasadnienia, dlaczego Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu,
- sporządzenie go bez uzasadnienia, dlaczego została rekomendowana osoba, która nie została wysłuchana przez Zespół,
- sporządzenie go w części dotyczącej kandydatury Odwołującej się i osoby rekomendowanej w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały w tym brzmieniu oraz bez wskazania, w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanej kandydatki za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia Odwołującej się,
- sporządzenie uzasadnienia z użyciem sformułowań ogólnych i niejasnych takich jak: np. „inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia” bez wskazania o jakie dokumenty chodzi i czy ocena tych dokumentów została uwzględniona w odniesieniu do każdej z kandydatur, co w istotny sposób utrudnia ocenę zasadności decyzji, a także jej kontrolę w ramach niniejszego odwołania;

II. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 § 1 pkt 7 p.u.s.p., polegające na przyjęciu, że tylko „doświadczenie orzecznicze zdobyte w związku z pełnieniem urzędu sędziego sądu powszechnego” (s. 10) uzasadnia ocenę, iż rekomendowana w pkt 1 zaskarżonej uchwały kandydatka jest „najlepiej przygotowana do podjęcia obowiązków orzeczniczych w wojewódzkim sądzie administracyjnym”, co jednocześnie narusza zasadę równego, opartego na jasnych, niedyskryminujących kryteriach dostępu do służby publicznej w zawodzie sędziego sądu administracyjnego.

W oparciu o powyższe zarzuty, Odwołująca się wniosła uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższe Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Rada podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Zdaniem KRS, w analizowanym odwołaniu nie wykazano, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących KRS ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy zastosowaniu wskazanych wyżej przepisów, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji odwołującej się do sprawowania urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

K.D.P. zarzuciła Uchwale:

1. naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 K.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj. art. 60 Konstytucji RP poprzez niezapewnienie równych szans w dostępie do zawodu sędziego, co polega na niezastosowaniu jednolitych i obiektywnych kryteriów oceny kandydatów określonych w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. w toku postępowania przed KRS, w szczególności w odniesieniu do osoby odwołującej, jak i kandydatki przedstawionej Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł.;

2. naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj. art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż przedstawiona Prezydentowi RP

kandydatka do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. spełnia wymagania określone w tych przepisach;

3. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść podjętej uchwały (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj. art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez: zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji, przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych poprzez oparcie uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. na niezgodnych z posiadaną dokumentacją faktach i niewzięcie pod uwagę okoliczności przemawiających w tym zakresie za kandydaturą odwołującej.

W oparciu o powyższe zarzuty, Odwołująca się wniosła o przyjęcie odwołania do rozpoznania oraz uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższe Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Rada podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Zdaniem KRS, w analizowanym odwołaniu nie wykazano, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących KRS ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy zastosowaniu wskazanych wyżej przepisów, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji odwołującej się do sprawowania urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze

kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

2. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że w postępowaniu z odwołania od uchwały KRS przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej stosuje się odpowiednio, co wyklucza możliwość stosowania przy rozpoznawaniu tychże spraw art. 398⁹ k.p.c., a w konsekwencji odwołanie od uchwały KRS nie jest poddawane przysądowi, co wyklucza konieczność zawarcia w odwołaniu wniosku o przyjęcie go do rozpoznania i jego uzasadnienia. W tym zakresie wniosek Odwołującej się K.D.P. pozostawiono bez rozpoznania. Odwołanie musi natomiast spełniać pozostałe wymagania z art. 398⁴ § 1 k.p.c., tj. zawierać: oznaczenie uchwały KRS wraz ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości, czy w części, przytoczenie podstaw odwoławczych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie uchwały z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia.

3. Przy ustalaniu granic przedmiotowych i podmiotowych rozpoznania sprawy należy mieć na uwadze także art. 43 ust. 2 u.KRS, który przewiduje, że jeżeli uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 1 u.KRS, nie zaskarżyli wszyscy uczestnicy postępowania, uchwała ta staje się prawomocna w części obejmującej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołania. Wobec powyższego Odwołujące się mają interes prawny w zaskarżeniu uchwały tylko w części, tj. punktu 1 i punktu 2 w zakresie nieprzedstawienia ich kandydatur Prezydentowi na urząd, którego konkurs dotyczy. W pozostałym zakresie odwołanie jako wykraczające poza gravamen jest niedopuszczalne. A.D.K.-P., w treści petitum wprost wskazała, że

zaskarża Uchwałę w części, tj.: w zakresie punktu 1. w całości oraz w zakresie punktu 2. w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.. K.D.P. w petitum z jednej strony wskazała, iż zaskarża Uchwałę w całości, ale jednocześnie wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części. Tak sformułowane żądanie pozwala uznać, iż Skarżąca zaskarżyła Uchwałę jedynie w prawem zakreślonych granicach dopuszczalności zaskarżenia uchwały.

4. Odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz 27 maja 2008 r., SK 57/06). To oznacza, że przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy nie może być merytoryczna ocena wyboru dokonanego przez Radę. Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury zwłaszcza, gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji, co stanowiłoby podstawę do wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c.

5. Przystępując do oceny legalności uchwały w zakresie objętym zaskarżeniem, należy podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa cieszy się znaczną swobodą oceny poszczególnych kandydatów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego precyzuje się, że sprawowana przezeń kontrola legalności obejmuje w szczególności ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 25 września 2019 r., I NO 73/19). Nie ma też wątpliwości, że Sąd Najwyższy musi

zawsze brać pod uwagę istotne ograniczenia kontroli legalności, jaką sprawuje nad uchwałami KRS, nie ma on prawa zastępować Rady w ocenie kandydata i w sposobie zastosowania ustawowych kryteriów, ani dokonywać równolegle z KRS konkurencyjnej merytorycznej jego oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

6. Okoliczności te mają również swoje istotne konsekwencje dla sposobu rozumienia obowiązku, jaki ciąży na Krajowej Radzie w świetle art. 42 ust. 1 u.KRS. Co do zasady jedynie uzasadnienie uchwały pozwala Sądowi Najwyższemu dokonać oceny prawidłowości kierowania się przejrzystymi i jednolitymi kryteriami w sposób, który nie stanowiłby konkurencyjnej oceny merytorycznej przez Sąd Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). W uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). O ile bowiem art. 42 ust. 1 ustawy o KRS nie określa bliżej wymogów co do treści uzasadnienia, to jednak nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego formalnie umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

7. Konieczność sformułowania uzasadnienia, podobnie jak i ustawowe kryteria oceny kandydatów na sędziów stanowią również gwarancje poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej wynikającego z art. 60 Konstytucji RP.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008/4/63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007/10/130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU nr 2/A/2002, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU nr 7/1999, poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50).

8. W rozpoznawanej sprawie w treści Uzasadnienia KRS kilkakrotnie odniosła się do zastosowanych przez nią kryteriów, przy czym w zależności od kontekstu wyjaśnienia te są niejednolite. W pierwszej kolejności, w części uzasadnienia dotyczącej przedstawionej z wnioskiem kandydatki, KRS wskazała, że przy podejmowaniu decyzji uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także wyniki przeprowadzonego przed zespołem członków Rady wysłuchania uczestników postępowania. Rada uznała, że kandydatka przedstawiona z wnioskiem jest najbardziej odpowiednią kandydatką w tym postępowaniu uwzględniając jej wysoki poziom wiedzy

w dziedzinie administracji publicznej i prawa administracyjnego oraz jej staż zawodowy i posiadane doświadczenie orzecznicze, a także stopień naukowy doktora nauk prawnych i publikacje. Jak podkreśliła KRS, w szczególności istotne jest posiadane przez nią doświadczenie orzecznicze, zdobyte w związku z pełnieniem urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego, oraz pozytywne opinie na temat jej pracy w tym zakresie - co daje rękojmię prawidłowego wykonywania obowiązków również sędziego sądu administracyjnego (s. 4 Uchwały, k. 8).

Następnie, w części uzasadnienia dotyczącej osób nieprzedstawionych z wnioskiem, Rada wskazała, że dokonując wyboru najlepszego kandydata - miała na względzie przede wszystkim wiedzę i doświadczenie zawodowe uczestników postępowania oraz wskazała, że m.in., obydwie skarżące posiadają wiedzę w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, a A.D.K.-P. posiada także stopień doktora (s. 9 Uzasadnienia, k. 13), po czym wyjaśniła, że dokonując oceny i porównując wszystkich kandydatów uznała, że za wyborem przedstawionej z wnioskiem o powołanie kandydatki - poza posiadaną wiedzą oraz doświadczeniem w stosowaniu prawa administracyjnego, uzyskanym stopniem naukowym i publikacjami - przemawia już posiadane przez nią doświadczenie orzecznicze, zdobyte w związku: z pełnieniem urzędu sędziego sądu powszechnego (s. 10 Uzasadnienia, k. 14). W podsumowaniu uzasadnienia Uchwały KRS wskazała z kolei, że o wniosku o powołanie K.J.C.-P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego zdecydował całokształt przedstawionych wyżej okoliczności przedmiotowej sprawy, a przede wszystkim wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, już posiadane doświadczenie orzecznicze, stopień naukowy doktora nauk prawnych, publikacje prawnicze, a także pozytywne opinie służbowe (s. 10 Uzasadnienia, k. 14).

Z tak sformułowanych postanowień uzasadnienia Uchwały, wynika zatem, że pomimo, że KRS przyjęła jako jeden z elementów oceny kandydatów, wyniki przeprowadzonego przed zespołem członków Rady wysłuchania uczestników

postępowania (w odniesieniu do jednego z kandydatów, to właśnie wynik wysłuchania okazał się być przesądający o nieprzedstawieniu), to w odniesieniu do przedstawionej z wnioskiem kandydatki w ogólne kryterium to nie zostało zastosowane, wobec tego, że nie była ona przesłuchiwana przez Zespół. KRS w treści uzasadnienia w żaden sposób nie odniosła się do tego faktu, co jest tym bardziej istotne, że Zespół jako jeden z atutów rekomendowanej przez siebie kandydatki wskazał na profesjonalny sposób zaprezentowania się podczas wysłuchania (s. 2 Uchwały, k.6).

Poza tym, z postanowień uzasadnienia Uchwały wynika, że KRS szczególnie istotną wagę nadała doświadczeniu orzeczniczemu. Okoliczność ta, sama w sobie pozostaje poza zakresem dopuszczalnej kontroli przez Sąd Najwyższy. Jednak nadając takie znaczenie doświadczeniu orzeczniczemu KRS nie odniosła się do doświadczenia orzeczniczego Skarżących, pomimo że przy charakterystyce K.D.P. uwzględniona została informacja o jej mianowaniu na referendarza sądowego, a przy charakterystyce A.D.K.-P. uwzględniono informację o tym, iż sprawuje ona funkcję etatowego członka Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł.. Co więcej, Zespół przy jej rekomendacji podkreślił jej wieloletni staż zawodowy i odpowiednie doświadczenie zawodowe zdobyte w związku z orzekaniem w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Ł. (s. 2 Uchwały, k.6).

Sposób sformułowania Uzasadnienia powoduje zatem, iż w istocie Rada nie przedstawiła merytorycznych przesłanek swojej decyzji. Motywy swojej decyzji ukazała bowiem w uzasadnieniu uchwały w sposób nader chaotyczny i niespójny. Nie są bowiem wystarczające zapewnienia o przyjęciu określonych kryteriów oraz o tym, że przedstawiona kandydatka spełnia je w największym stopniu, przy jednoczesnym pominięciu w tej części uzasadnienia, która dotyczy wyjaśnienia przyczyn dla których Rada uznała przedstawioną kandydatkę za najlepiej spełniającą przyjęte kryteria, odniesień do informacji dotyczących wypełniania tych kryteriów przez innych kandydatów, zawartych w innej części uzasadnienia.

9. Prawdą jest, że stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące, jest bowiem sporządzane w warunkach związania ustawowego, natomiast uchwała KRS jest podejmowana na podstawie szerokiego uznania mającego swoje umocowanie bezpośrednio w Konstytucji. Tym samym, cała Rada nie musi

podzielać oceny rekomendowanych przez Zespół kandydatów w oparciu o kryteria, które Zespół był obowiązany zastosować. Jednak podejmując uchwałę o treści innej niż wynikająca z opinii Zespołu, Rada powinna odnieść się w sposób należyty do przedłożonej jej listy kandydatów rekomendowanych wskazując w uzasadnieniu merytoryczne przesłanki swojej decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21). Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu Uchwały wskazała natomiast jedynie, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy nie podzieliła stanowiska zespołu (s. 3 Uchwały, k. 7), pomimo, że zespół uzasadniając rekomendację na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., A.D.K.-P., zwrócił uwagę na jej doświadczenie zawodowe zdobyte w związku z orzekaniem w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Ł., uzyskany stopień doktora nauk prawnych, doświadczenie naukowo-dydaktyczne w dziedzinie prawa i postępowania administracyjnego oraz sądowoadministracyjnego (s. 2 Uzasadnienia, k. 6). W treści uzasadnienia zabrakło zatem niezbędnego odniesienia do stanowiska Zespołu, trudno bowiem za takie stanowisko uznać stwierdzenie, iż Rada nie podzieliła stanowiska zespołu, bez jakiegokolwiek uwzględnienia ustaleń zespołu przy prezentowaniu stanowiska Rady.

10. Mając powyższe na uwadze, zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Zważywszy natomiast na to, że konieczność sformułowania w sposób prawidłowy uzasadnienia stanowi również gwarancję i dowód poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej wynikającego z art. 60 Konstytucji RP, zasadnym jest też podniesiony przez obie Skarżące zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP.

9. Wobec uwzględnienia odwołania w zaskarżonym zakresie w oparciu o zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS w związku z art. art. 60 Konstytucji RP, rozpoznanie pozostałych zarzutów Odwołujących okazało się zbędne.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Zdanie odrębne do wyroku złożył SSN Mirosław Sadowski.

